

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jean-Pierre Bodson oraz inni członkowie personelu Europejskiego Banku Centralnego (EBI), których nazwiska zostały wymienione w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013 (sprawa początkowo zarejestrowana przez Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-61/13 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1 września 2016 r.).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2017 r. – UI (*)/Rada**(Sprawa T-282/17)**

(2017/C 277/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UI (*) (przedstawiciel: adwokat J. Diaz Cordova)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zobowiązanie strony pozwanej do zatrudnienia go na stanowisku AST/SC 2 w ramach Sekretariatu Generalnego Rady (DG A3).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący w istocie kwestionuje legalność procedur, których zastosowanie skutkowało według niego niezatrudnieniem go na stanowisku, o które się ubiegał. Skarżący odnosi się w tym względzie w szczególności do sporządzonego przez stronę pozwaną dodatkowego dokumentu, który w jego ocenie nie powinien być zostać wzięty pod uwagę w ramach jego oceny, gdyż został on przedstawiony długo po zakończeniu okresu próbnego. Skarżący twierdzi, że przy ocenie sytuacji skarżącego strona pozwana naruszyła niektóre z jego praw podstawowych, w szczególności prawo do ochrony życia prywatnego, tajemnicy korespondencji oraz prawo do wniesienia zażalenia.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Air France/Komisja**(Sprawa T-338/17)**

(2017/C 277/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France (Tremblay-en-France, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i S. Thibault-Liger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

1. Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r., Sprawa COMP/39258 – Lotniczy transport towarowy, w całości w zakresie w jakim dotyczy spółki Air France, jak również uzasadnienia rozstrzygnięcia, na podstawie zarzutu pierwszego, drugiego i trzeciego;

(*) Informacje usunięto w ramach ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych.

- tytułem ewentualnym – w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final w całości, na podstawie zarzutu pierwszego, drugiego i trzeciego:
 - po pierwsze,
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy pkt 1 lit. c), pkt 2 lit. c), pkt 3 lit. c) i pkt 4 lit. c) decyzji nr C (2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim udział w naruszeniu jednolitym i ciągłym został przypisany spółce Air France na podstawie niedopuszczalnych dowodów przedstawionych przez Lufthansę, art. 3 lit. b) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France grzywną o łącznej wysokości 182 920 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywny zgodnie z zarzutem pierwszym;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy pkt 1 lit. c), pkt 2 lit. c), pkt 3 lit. c) i pkt 4 lit. c) decyzji nr C (2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim wyklucza on z zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France przedsiębiorstwa lotnicze, o których mowa w uzasadnieniu decyzji jako o przedsiębiorstwach biorących udział w praktykach związanych z naruszeniem, art. 3 lit. b) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France grzywną w wysokości 182 920 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywny zgodnie z zarzutem drugim;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy pkt 1 lit. c), pkt 2 lit. c), pkt 3 lit. c) i pkt 4 lit. c) decyzji nr C (2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France wchodzi usługi przewozu towarów do EOG (*inbound*), art. 3 lit. b) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France grzywną w wysokości 182 920 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywny zgodnie z zarzutem trzecim;
 - po drugie, stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy pkt 1 lit. c), pkt 2 lit. c), pkt 3 lit. c) i pkt 4 lit. c) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowi odrębny element w jednolitym i ciągłym naruszeniu przypisywanym spółce Air France, art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France grzywną w wysokości 182 920 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywny zgodnie z zarzutem czwartym;
 - po trzecie, stwierdzenie nieważności art. 3 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz jego uzasadnienia, w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France grzywną w wysokości 182 920 000 EUR, z tego względu, że przy obliczenia wysokości grzywien zostały włączone taryfy i 50 % dochodu uzyskanego przez spółkę Air France z usług przewozu towarów do EOG (dochody *inbound*) (zgodnie z zarzutem piątym), zawyża ciężar naruszenia przypisywanego spółce Air France (zgodnie z zarzutem szóstym), określa w błędny sposób czas trwania naruszenia (zgodnie z zarzutem siódmym) i stosuje niewystarczające obniżenie grzywny w świetle obowiązujących przepisów (zgodnie z zarzutem ósmym), oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE grzywy do odpowiedniej kwoty;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r., zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania i niedyskryminacji pomiędzy spółką Air France a Lufthansą wpływającego na dopuszczalność dowodów przedstawionych przez Lufthansę w ramach wniosku o zwolnienie z grzywien. Zarzut ten dzieli się na cztery części:
 - Część pierwsza dotyczy dopuszczalności zarzutu pierwszego;
 - Część druga dotyczy cofnięcia zwolnienia z grzywny przyznanego Lufthansie;
 - Część trzecia dotyczy niedopuszczalności dowodów przedstawionych w ramach wniosku o zwolnienie z grzywien;
 - Część czwarta dotyczy zgodnie z którą niedopuszczalność dowodów przedstawionych przez Lufthansę w ramach wniosku o zwolnienie z grzywien nieodmiennie prowadzi do konieczności stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

2. Zarzut drugi, naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasad równego traktowania, niedyskryminacji, ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji wynikającą z faktu wyłączenia z rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obarczone brakiem uzasadnienia;
 - Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obarczone naruszeniem zasady równego traktowania, niedyskryminacji i ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji;
3. Zarzut trzeci, dotyczy włączenia połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia, co narusza przepisy o właściwości miejscowej Komisji. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy okoliczności, że praktyki dotyczące połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) nie zostały zrealizowane w obrębie EOG;
 - Część druga: Komisja nie wykazała istnienia kwalifikowanych skutków w obrębie EOG powiązanych z praktykami związanymi z połączeniami przychodzącymi do EOG (*inbound*);
4. Zarzut czwarty, dotyczy wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, zgodnie z którym odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowiła odrębny element jednolitego i ciągłego naruszenia. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniem;
 - Część druga, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone oczywistym błędem w ocenie;
5. Zarzut piąty, dotyczy błędnych wartości sprzedaży, na podstawie których obliczono wysokość nałożonej na spółkę Air France grzywny. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, zgodnie z którą okoliczność włączenia taryf do wartości sprzedaży opierała się na wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniu, licznych naruszeniach prawa oraz oczywistym błędzie w ocenie;
 - Część druga, zgodnie z którą włączenie 50 % dochodów z połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do wartości sprzedaży, narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę *non bis in idem*;
6. Zarzut szósty, dotyczy błędnej oceny wagi naruszenia i składa się z dwóch części:
 - Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk opiera na wielu oczywistych błędach w ocenie i na naruszeniu zasady proporcjonalności kar i równego traktowania;
 - Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk wynika z włączenia do zakresu naruszenia kontaktów dotyczących praktyk realizowanych poza obrębem EOG z naruszeniem przepisów regulujących właściwość miejscową Komisji;
7. Zarzut siódmy, dotyczy błędnego obliczenia czasu trwania naruszenia.
8. Zarzut ósmy, dotyczy braku uzasadnienia i niewystarczającego obniżenia grzywny o 15 % przyznanego przez Komisję na podstawie obowiązujących przepisów.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2017 r. – SQ/EBI

(Sprawa T-377/17)

(2017/C 277/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SQ (przedstawiciele: N. Cambonie i P. Walter, avocats)

Strona pozwana: Europejskie Bank Inwestycyjny